



VII

Веселѣше се цѣлиятъ градъ на сватбата. Янко се радваше отъ всички най-много. Той бѣше щастливъ и желаеше всички да бждатъ весели и щастливи. Цѣлиятъ градъ да сподѣли неговата радостъ. Но той видѣ срѣдъ веселбата, че има и хора постърнали, че има изпити и бледи лица. А край хорото видѣ една майка съ малко дете на оже и две други край нея боси и гладни.

Тогава Янко заповѣда да се сложатъ на двора голѣми трапези и поканятъ всички гладни. И когато мина край тия трапези, той видѣ колко много бедни хора има въ града и колко още деца сираци...

Сватбата мина-замина, веселбата завърши, но отъ ума на Янко не излизаха тия бедни, гладни и голи дечица...

Ала друго нѣщо отвлѣче вниманието му. Настѣпваха голѣмитѣ великденски празници. Обуща се търсѣха много. Янко не смогваше да приготви обуща за всички купувачи. Селяни отъ цѣлата околия идваха въ града на пазаръ и купуваха обуща отъ него, отъ майсторъ Зозо. Янко се принуди да купи и докара нови машини и съ тѣхъ кроеха, шиеха и бързо приготвяха обуща. Имаше вече винаги готови обуща и всѣки можеше да си избира каквито му харесваха...

Следъ нѣколко години Янковата модерна обушарница се превърна въ голѣма фабрика за обуща. Въ нея работѣха много работници. Обущата „Зозо“ се изнасяха за проданъ и въ много други градове, по много пазари и панаири.

А и фабриката за кошници и кошове цѣвтѣше. Край рѣката при фабриката, вмѣсто изсѣчената ракита и върбалаци, садѣха нови, по-хубави прѣчки и всѣка година фабриката изкарваше все по-евтини и по-